

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Mgr. P. P.**, bývajúceho v K., zastúpeného Mgr. Z. K., PhD., advokátkou v B., proti odporcovi **Ing. I. M.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. E. V. PhD., advokátom v B., **o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch**, vedenej na Okresnom súde v Bratislava I pod sp. zn. 8 C 121/2006, o návrhu na vylúčenie sudkyne Krajského súdu v Bratislave z prejednávania a rozhodovania vec vedenej pod sp. zn. 14 Co 86/2010, takto

r o z h o d o l :

Sudkyňa Krajského súdu v Bratislave JUDr. K. J. **n i e j e v y l ú č e n á** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp.zn. 14 Co 86/2010 (vec Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 121/2006).

O d ô v o d n e n i e

Odporca podaním datovaným dňom 23. marca 2010 a doručeným Krajskému súdu v Bratislave, na ktorom prebieha odvolacie konanie, dňa 25. marca 2010 uplatnil námietku zaujatosti voči vec prejednávajúcej sudkyňi (predsedníčke senátu) Krajského súdu v Bratislave JUDr. K. J.. Uviedol, že dňa 21. júna 2000 podala uvedená sudkyňa návrh na ochranu osobnosti voči Ing. J. L., ktorý bol vedený na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 5 C 6/2001. Prvostupňový súd návrh zamietol. Po vrátení veci odvolacím súdom bolo konanie pre úmrtie Ing. J. L. zastavené. Ako právny zástupca v tomto konaní zastupoval Ing. J. L. JUDr. E. V. PhD. V uvedenom súdnom konaní logicky existoval medzi JUDr. K. J. ako navrhovateľkou a právnym zástupcom odporcu protichodný záujem spočívajúci vo výsledku predmetného sporu, ktorý bol umocnený skutočnosťou, že v spore išlo o ochranu osobnej integrity navrhovateľky. Uvedená skutočnosť vyvoláva pochybnosť, či protichodný záujem JUDr. K. J. (navrhovateľky) a JUDr. E. V. PhD. (právneho zástupcu odporcu) v konaní na

Okresnom súde Malacky sp. zn. 5 C 6/2001 nemá vplyv na skutočnosť, či tá istá osoba (JUDr. K. J.) avšak v pozícii sudcu môže nestranne rozhodovať a pôsobiť ako nestranný tretí subjekt – sudca, v konaní na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 14 Co 86/2010, v ktorom zastupuje odporcu JUDr. E. V. PhD. Považoval za prirodzené, že subjektívny vzťah sudkyne, ktorý si vytvorila v pozícii navrhovateľky voči právnomu zástupcovi odporcu v konaní o ochranu osobnosti, môže objektívne reálne ovplyvniť jej postavenie v roli sudcu v konaní na Krajskom súde v Bratislave. Pritom nie je potrebné dokazovať, či je sudca v prejednávanej veci zaujatý, stačí dôvodná pochybnosť o zaujatosti. Dal do pozornosti obdobný prípad prejednaný Európskym súdom pre ľudské práva vo veci Wettstein vs. Švajčiarsko, kedy sudcovia súdili sťažovateľovu vec a zároveň v iných veciach vystupovali ako právni zástupcovia protistrany sťažovateľa, pričom bolo konštatované porušenie práva sťažovateľa na prejednanie vecí pred nezávislým a nestranným súdom. Navrhol preto, aby sudkyňa JUDr. K. J. bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci Krajského súdu v Bratislave vedenej pod sp. zn. 14 Co 86/2010.

Predsedníčka senátu krajského súdu JUDr. K. J. dňa 30. marca 2010 predložila vec predsedníčke súdu s oznámením o dôvodoch, pre ktoré je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Uviedla, že JUDr. E. V. PhD. zastupoval odporcu v konaní, v ktorom uplatňovala návrhom ochranu svojej osobnosti. Vzhľadom na to, že v tomto konaní zastupoval účastníka, ktorý mal protichodný záujem na výsledku sporu ako ona, toto sa prejavovalo aj v ich vystúpeniach v priebehu viacerých pojednávaní a mohli by vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti v prejednávanej veci vzhľadom k právnomu zástupcovi odporcu. Súhlasila s tým, aby bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie inému sudcovi.

Predsedníčka Krajského súdu v Bratislave predložila vec podľa § 15 ods. 1 O.s.p. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o námietke zaujatosti z dôvodu, že nie je dôvod pochybovať o zaujatosti JUDr. K. J.. V tejto súvislosti poukázala aj na stanovisko predsedníčky občianskoprávneho kolégia zo dňa 1. apríla 2010, ktoré vo fotokópii pripojila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený v zmysle § 16 ods.1 O.s.p. posudzoval predloženú vec z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods.1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom

na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť (§ 14 až § 16 O.s.p.) sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy). Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadržania určitej procesnej strane).

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že podľa platnej a účinnej právnej úpravy možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

I keď zákon v § 14 ods. 1 O.s.p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [viď tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná ("justice must not only be done, it must also be seen to be done")], nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania

a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Z vyššie uvedeného vychádza aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, zahrňujúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu (napr. Saraiva de Carvalho proti Portugalsku, 1994, Gautrin a ďalší proti Francúzsku, 1998). Preto k vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranné rozhodovať (II ÚS 105/01, Sbírka nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 23, nález č. 98, str. 11).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlišuje aj pri svojom rozhodovaní (viď napríklad Piersack c. Belgicko).

Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Nestrannosť z hľadiska správania sudcu je vlastne nedostatok subjektívnej nezaujatosti, o ktorom svedčí správanie sudcu (Boekmans c. Belgicko). Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti.

Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikáť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt c. Belgicko). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Nestrannosť

sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar c. Spojené kráľovstvo).

Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (viď tiež Fey c. Rakúsko). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z vyššie uvedenej judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Pri posudzovaní dôvodnosti uplatnenej námietky zaujatosti voči sudkyňi JUDr. K. J. zo strany odporcu ako účastníka konania (§ 15a ods.1 O.s.p.) ako aj oznámenia označenej sudkyne o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov

a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (viď ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p.).

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaní vecí, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď: k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne – napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť), k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)], k zástupcom účastníkov konania (viď vyššie 2.).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky analýza skutočností uvádzaných odporcom v uplatnenej námietke zaujatosti, ako aj v oznámení označenej sudkyne, neumožňujú objektívne a ani subjektívne prijatie záveru, že JUDr. K. J. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje predovšetkým na to, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 ústavy). Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 veta prvá ústavy).

V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy (čl. 141 ods. 1 ústavy). Súdnicstvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov (čl. 141 ods. 2 ústavy). Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Sudca skladá do rúk prezidenta Slovenskej republiky tento sľub: „Sľubujem na svoju česť a svedomie, že sa budem spravovať ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a zákonmi, budem vykladať

zákony a rozhodovať podľa svojho najlepšieho presvedčenia, nezávisle a nestranne“ (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Z ustanovenia § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyplýva povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K účastníkom konania je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov. Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca zachovávať k prejednávaniu prípadu, účastníkom konania a ich zástupcom vždy vecný, profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prejednaním veci v súdnom konaní, je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva.

O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám. Pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností. Musí mať dostatok schopnosti ovládať nielen svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov. Nesmie dopustiť, aby v ňom niektorá skutočnosť týkajúca sa prejednávanej veci vyvolala pocity zakladajúce pomer, so zreteľom na ktorý by vznikali pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Súčasťou takto vnímaného vecného prístupu sudcu k prejednávanej veci a účastníkom konania je tiež jeho schopnosť vyrovnáť sa vnútorne s prípadnými námietkami účastníkov v priebehu konania a s eventuálnou kritikou jeho konania (napríklad aj zo strany médií).

V danom prípade z uplatnenej námietky zaujatosti zo strany odporcu ako aj oznámenia JUDr. K. J. vyplýva, že existenciu vzťahu vylučujúceho konajúcu sudkyňu z prejednávania a rozhodovania veci vidia v okolnostiach obdobnej (rovnakej) povahy. Jedná sa o namietanú zaujatosť sudkyne (odporca), ako aj oznámenie o svojej zaujatosti (JUDr. K. J.), ktorá spočíva v tom, že v konaní Okresného súdu Malacky sp. zn. 5 C 6/2001, v ktorom JUDr. K. J. uplatňovala návrh na ochranu osobnosti, zastupoval JUDr. V. PhD. odporcu (zomrelého Ing. J. L.) a aj v súčasnom spore vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 14 Co 86/2010 zastupuje odporcu Ing. I. M..

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky táto námietka odporcu, ako aj prípadné subjektívne pocity konajúcej sudkyne, nemôžu objektívne spôsobiť vznik pochybnosti o nezaujatosti v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že po zvážení všetkých okolností prípadu nie je možné dospieť k záveru o tom, že obava účastníka konania (odporcu) o zaujatosti JUDr. K. J. je objektívne oprávnená. Sama skutočnosť, že právny zástupca odporcu (advokát) skoro pred desaťročím zastupoval tiež ako advokát účastníka konania v spore, v ktorom ako navrhovateľka vystupovala v súčasnosti konajúca sudkyňa v rámci odvolacieho konania, nespôsobuje vylúčenie tejto sudkyne z prejednávania a rozhodnutia veci. Nadriadený súd pritom zohľadnil aj stupeň vzťahu medzi sudkyňou JUDr. K. J. a právnym zástupcom odporcu – advokátom JUDr. E. V. PhD., ktorý nebol charakterizovaný žiadnymi inými (negatívnymi) osobnými vzťahmi či už zo strany odporcu alebo konajúcej sudkyne, ktoré by prezrádzali nedostatok nestrannosti súdu.

Pokiaľ odporca poukazoval na obdobný prípad prejednaný Európskym súdom pre ľudské práva vo veci *Wettstein vs. Švajčiarsko*, je potrebné uviesť, že sa nejednalo o prípad, ktorý by bolo možné aplikovať na prejednávanú vec (totožnosť postavenia účastníkov, časové hľadisko, výsledok sporu sp. zn. 5 C 6/2001 Okresného súdu Malacky a pod.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na to, že sama skutočnosť, že sudca sa zo svojich subjektívnych hľadísk „cíti zaujatý“ buď vo vzťahu k zástupcovi účastníka alebo že sa zo svojho osobného pohľadu domnieva, že v jeho prípade môžu vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti vo vzťahu k zástupcovi účastníka, nezakladá ale bez ďalšieho dôvod pre vylúčenie tohto sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, a to najmä nie vtedy, ak okolnosti, z ktorých sudca subjektívne vyvodzuje možnosť vzniku pochybností o jeho nezaujatosti, nie sú ničím objektivizované alebo ak objektívne nemôžu viesť k legitímnym pochybnostiam o jeho nezaujatosti alebo ak sú vyvážené takými okolnosťami objektívnej povahy, so zreteľom na ktoré jestvuje dostatočná záruka, že iný sudca nachádzajúci sa v rovnakej alebo obdobnej situácii by nemohol byť zaujatý a vylučoval by objektívnu oprávnenosť obavy z nedostatku nestrannosti súdneho rozhodovania. Všeobecné záruky takéhoto charakteru vyplývajú v právnom poriadku Slovenskej republiky predovšetkým z ústavne zakotveného nezávislého postavenia sudcu ako reprezentanta súdnej moci v demokratickej spoločnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie o odporcom uplatnenej námietke zaujatosti (§ 15a ods. 1 O.s.p.) ako aj oznámení o skutočnostiach, pre ktoré je sudca vylúčený (§ 15 ods. 1 O.s.p.) založil na vzájomnej korelácii a vyvažovaní oboch relevantných hľadísk teórie zdania (tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska). V súlade s judikatúrou EŠĽP, ústavného súdu a tiež vyššie uvedeným výkladom dospel k záveru, že v prípade označenej sudkyne nemožno mať pochybnosti o jej nezaujatosti, ktoré by boli relevantné v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neexistuje žiadny dôvod objektívnej povahy, so zreteľom na ktorý by mohli vzniknúť pochybnosti o tom, že sudkyňa Krajského súdu v Bratislave JUDr. K. J. bude voči účastníkom konania postupovať nezaujato, neutrálne, že im prizná rovnaké možnosti na uplatnenie všetkých práv účastníka občianskeho súdneho konania, že žiadnemu z nich nebude nadŕžať a že vec objektívne – podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia – posúdi so zreteľom na všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie.

Preto z týchto dôvodov rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že JUDr. K. J. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

V Bratislave 22. apríla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská